

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

Υπόθεση Ο.Μ.-Β. κ.λ.π. κατά της ΕΛΛΑΔΟΣ

(Προσφυγή υπ' αριθ. 32636/05)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

18 Οκτωβρίου

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική

υπό τις οριζόμενες στο άρθρο 44 παρ. 2 της Συμβάσεως προϋποθέσεις.

Ενδέχεται να τύχει βελτιώσεων ως προς τη μορφή.

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

Στρασβούργο, 18 Οκτωβρίου

- υπογραφή -

S. NIELSEN

Γραμματέας του Τμήματος

Στην υπόθεση Ο.Μ.-Β. κ.λ.π. κατά της Ελλάδος

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (Πρώτο Τμήμα), συνεδριάζον σε τμήμα συντιθέμενο από τους δικαστές :

Λ. ΛΟΥΚΑΪΔΗ, Πρόεδρο,

Χ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

Ν. ΒΑΛΙĆ,

Ε. STEINER,

Κ. ΗΑΛΙΥΕΥ,

Δ. SPIELMANN,

Γ. MALINVERNI,

και τον Γραμματέα του Τμήματος, S. NIELSEN.

Αφού διασκέφτηκε σε συμβούλιο στις 27 Σεπτεμβρίου 2007.

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία υιοθετήθηκε κατά την ως άνω ημερομηνία:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση εισήχθη δυνάμει της (υπ' αριθ. 32636/05) προσφυγής, την

οποία κατέθεσαν κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας δύο Έλληνες υπήκοοι, οι Ο Μ-Β και Ζ Μ, σύζυγος Κ, καθώς και η εδρεύουσα στην Αθήνα ανώνυμη εταιρεία με την επωνυμία Ο Β Δ Μ Α.Ε. («οι προσφεύγοντες»), οι οποίοι προσέφυγαν ενώπιον του Δικαστηρίου στις 5 Σεπτεμβρίου 2005 δυνάμει του άρθρου 34 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Οι προσφεύγοντες εκπροσωπούνται από τους Δικηγόρους Αθηνών Ν. Παπακώστα και Κ. Παπακώστα. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους εκπροσώπους του πληρεξουσίου της, Κ. Γωργιάδη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και Ο. Πατσοπούλου, Δικαστική Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 7 Νοεμβρίου 2006, το Δικαστήριο απεφάσισε να κοινοποιήσει την προσφυγή στην Κυβέρνηση. Δυνάμει του άρθρου 29 παρ. 3, το Δικαστήριο απεφάσισε να αποφανθεί ταυτοχρόνως επί του παραδεκτού και του βασίμου της υποθέσεως.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Ι. ΟΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΕΣ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ

4. Οι δύο πρώτοι προσφεύγοντες γεννήθηκαν το 1950 και 1947 αντιστοίχως και διαμένουν στην Αθήνα. Είναι αδέλφια και μοναδικοί μέτοχοι της τρίτης προσφευγούσης, νόμιμος εκπρόσωπος της οποίας είναι ο πρώτος προσφεύγων.

5. Δυνάμει του από 30 Απριλίου 1977 και υπ' αριθ. 464 συμβολαίου αγοραπωλησίας, οι δύο πρώτοι προσφεύγοντες κατέστησαν κύριοι ενός οικοπέδου συνολικού εμβαδού 1.240 τ.μ. κειμένου εντός του σχεδίου πόλεως του Δήμου Νικαίας (Νομαρχία Πειραιώς).

6. Στις 29 Μαρτίου 1979, οι δύο πρώτοι προσφεύγοντες κατέθεσαν στο Πολεοδομικό Γραφείο της Νομαρχίας Πειραιώς αίτηση χορηγήσεως αδείας κατασκευής διώροφου κτιρίου επί του οικοπέδου τους. Αυτή η οικοδομική άδεια τους χορηγήθηκε στις 12 Σεπτεμβρίου 1980 και οι δύο πρώτοι προσφεύγοντες προέβησαν στην ανέγερση του εν λόγω κτιρίου. Στις 5 Απριλίου 1982, οι δύο πρώτοι προσφεύγοντες εκμίσθωσαν το κτίριο στην τρίτη προσφεύγουσα, προκειμένου να το χρησιμοποιεί ως χώρο σταθμεύσεως (γκαράζ) και γραφεία. Στις 14 Ιουλίου 2000, οι

προσφεύγοντες πώλησαν το ως άνω ακίνητο στην τρίτη προσφεύγουσα.

7. Εν τω μεταξύ, με την απόφαση 464/1984, το Δημοτικό Συμβούλιο του Δήμου Νικαίας προέβη σε τροποποίηση του χωροταξικού σχεδίου της περιοχής προκειμένου να προβεί στην κατασκευή αθλητικών και εκπαιδευτικών εγκαταστάσεων. Η απόφαση αυτή ενεκρίθη από τον Νομάρχη Πειραιώς με την απόφαση 429166/1653 της 11^{ης} Δεκεμβρίου 1985, η οποία δημοσιεύθηκε στο Φ.Ε.Κ. 313 της 14^{ης} Απριλίου 1986. Το νέο χωροταξικό σχέδιο αφορούσε και την ιδιοκτησία των προσφευγόντων.

8. Στη συνέχεια, λόγω της απραξίας της Διοικήσεως, οι δύο πρώτοι προσφεύγοντες προέβησαν σε πολλές ενέργειες με στόχο την πρόοδο της διαδικασίας απαλλοτριώσεως ή την αποδέσμευση του οικοπέδου τους. Οι ενέργειες αυτές των προσφευγόντων δεν ευοδώθηκαν.

9. Στις 18 Φεβρουαρίου 1997, οι δύο πρώτοι προσφεύγοντες κατέθεσαν ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας αίτηση ακυρώσεως κατά της σιωπηράς αρνήσεως της Διοικήσεως να άρει το επί του οικοπέδου τους τεθέν βάρος.

10. Στις 5 Ιουλίου 1999, το Συμβούλιο της Επικρατείας έκανε δεκτή την αίτηση, ακύρωσε τη σιωπηρή άρνηση της Διοικήσεως να αποδεσμεύσει την ιδιοκτησία των δύο πρώτων προσφευγόντων, σημειώνοντας ότι η Διοίκηση ήταν υποχρεωμένη να άρει το εν λόγω βάρος, και ανέπεμψε την υπόθεση σε αυτή, προκειμένου να λάβει τα απαιτούμενα προς τούτο μέτρα. Ειδικότερα, το Συμβούλιο της Επικρατείας κάλεσε τη Διοίκηση να ελέγξει εάν συνέτρεχαν όλες οι προϋποθέσεις τις οποίες προέβλεπε ο νόμος για την αποδέσμευση της ιδιοκτησίας και, εάν αυτό πράγματι συνέβαινε, να άρει το επί του επιδικου οικοπέδου τεθέν βάρος, τροποποιώντας το χωροταξικό σχέδιο της περιοχής (απόφαση 2344/1999).

11. Στη συνέχεια, κατ' επανάληψη η Διοίκηση έλαβε υπόψη την πιθανότητα νέας απαλλοτριώσεως του εν λόγω οικοπέδου. Κάθε φορά, οι δύο πρώτοι προσφεύγοντες αντιτίθονταν σε κάθε ενέργεια των αρμοδίων αρχών προς την κατεύθυνση αυτή. Στο πλαίσιο αυτό, στις 10 Ιουλίου 2000, οι δύο πρώτοι προσφεύγοντες προσέφυγαν ενώπιον του αρμοδίου για τον έλεγχο όσον αφορά την εκτέλεση των αποφάσεων των διοικητικών δικαστηρίων τριμελούς συμβουλίου του ΣτΕ, προκειμένου να παραπονεθούν για τη μη εκτέλεση της αποφάσεως 2344/1999. Την 1^η Αυγούστου 2003, το τριμελές συμβούλιο διαπίστωσε ότι η Διοίκηση δεν είχε

εκπληρώσει την υποχρέωσή της να άρει το επί του επιδίκου οικοπέδου τεθέν βάρος, αλλά ότι είχε αρκεσθεί στην έκδοση προπαρασκευαστικών μιας νέας απαλλοτριώσεως πράξεων (πρακτικό 14/2003).

12. Με την απόφαση 34940/23-08-05, ο Υπουργός Περιβάλλοντος και Χωροταξίας ήρε εν τέλει το επί του επιδίκου οικοπέδου τεθέν βάρος, βάσει της από 24 Δεκεμβρίου 2003 ευνοϊκής γνωμοδοτήσεως της Διοικήσεως. Αυτή η υπουργική απόφαση δημοσιεύθηκε στο Φ.Ε.Κ. 999 της 14^{ης} Σεπτεμβρίου 2005.

ΙΙ. ΟΙΚΕΙΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΗ

13. Κατά το άρθρο 95 παρ. 5 του Συντάγματος της Ελλάδος, όπως τροποποιήθηκε τον Απρίλιο του έτους 2001, «η διοίκηση έχει υποχρέωση να συμμορφώνεται προς τις δικαστικές αποφάσεις».

14. Επίσης, έχουν εν προκειμένω εφαρμογή η ακόλουθες διατάξεις του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα :

Άρθρο 104

«Ένεκα πράξεων ή παραλείψεων των οργάνων του δημοσίου αναγομένων σε έννομες σχέσεις του ιδιωτικού δικαίου ή περί της ιδιωτικής αυτού περιουσίας, το δημόσιον ευθύνεται κατά τις επί νομικών προσώπων διατάξεις του Αστικού Κώδικα.»

Άρθρο 105

«Ένεκα παρανόμων πράξεων ή παραλείψεων των οργάνων του δημοσίου κατά την ενάσκηση της σε αυτούς ανατεθειμένης δημοσίας εξουσίας, το δημόσιον ενέχεται εις αποζημίωση, εκτός αν η πράξη ή η παράλειψη εγένετο κατά παράβαση διατάξεως κειμένης χάριν του γενικού συμφέροντος. Μετά του δημοσίου ενέχεται εις ολόκληρο και το υπαίτιο πρόσωπον, επιφυλασσομένων των περί ευθύνης υπουργών ειδικών διατάξεων.»

Άρθρο 106

«Οι διατάξεις των δύο προηγούμενων άρθρων έχουν εφαρμογή και ως προς την ευθύνη των δήμων, κοινοτήτων ή άλλων νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου ένεκα πράξεων ή παραλείψεων των εις την υπηρεσία αυτών οργάνων.»

15. Με το άρθρο 105 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα θεσπίζεται η έννοια της ειδικής επιζήμιας πράξεως δημοσίου δικαίου, από την οποία γεννάται εξωσυμβατική ευθύνη του Δημοσίου. Η ευθύνη αυτή προκύπτει από παράνομες πράξεις ή παραλείψεις οι οποίες προξένησαν υλική ή ηθική ζημία στον

διοικούμενο. Οι πράξεις αυτές δύνανται να είναι, όχι μόνον πράξεις νομικής φύσεως, αλλά και υλικές ενέργειες της διοικήσεως, συμπεριλαμβανομένων των κατ' αρχή μη εκτελεστών πράξεων (Κυριακόπουλος, *Αστικός Κώδικας – Σχόλια*, άρθρο 105 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα, n° 23, Φίλιος, *Δίκαιο των Συμβάσεων*, ειδικό μέρος, τόμος 6, ευθύνη από αξιόποινη πράξη 1977, παρ. 48 Β 112, Ε. Σπηλιωτόπουλος, *Διοικητικό Δίκαιο*, 3^η έκδοση, παρ. 217).

16. Κατά το άρθρο 19 του ν. 1868/1989, η αγωγή αποζημιώσεως ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων συνιστά αυτοτελές ένδικο μέσο εν σχέσει προς την αίτηση ακυρώσεως ή οποιαδήποτε άλλη προσφυγή κατά της διοικητικής πράξεως ή της παραλείψεως, από την οποία ενδέχεται να απορρέει υποχρέωση αποζημιώσεως. Δύνανται, επομένως, να ασκείται αυτοτελώς, τη δε άσκηση της αγωγής αποζημιώσεως επιλέγει ο ενδιαφερόμενος. Αφού η παράνομη φύση της πράξεως ή της παραλείψεως είναι μία από τις προϋποθέσεις παραδεκτού της αγωγής αποζημιώσεως, το διοικητικό δικαστήριο το οποίο επιλαμβάνεται αγωγής αυτού του είδους, εξετάζει επίσης τη νομιμότητα της εν λόγω διοικητικής πράξεως ή παραλείψεως, υπό την προϋπόθεση ότι αυτή δεν έχει ήδη εξετασθεί τελεσίδικα στο πλαίσιο άλλης διαδικασίας.

17. Υφίσταται μία ευρύτατη νομολογία των εθνικών δικαστηρίων όσον αφορά την αγωγή αποζημιώσεως. Κατά τη νομολογία αυτή, εάν ένα οικοπέδο το οποίο προορίζεται για την κατασκευή έργου δημόσιας ωφελείας, παραμένει δεσμευμένο για μία μακρά χρονική περίοδο χωρίς η Διοίκηση να προβαίνει στην επίσημη απαλλοτρίωσή του έναντι αποζημιώσεως, ο κύριος του οικοπέδου δύναται να αιτηθεί την αποδέσμευση του ακινήτου του και να ζητήσει αποζημίωση για τη ζημία την οποία υπέστη (βλ., π.χ., την απόφαση 2839/1991 του Διοικητικού Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης). Ομοίως, εάν η Διοίκηση δεσμεύει ένα οικοπέδο πέραν της ευλόγου προθεσμίας, ο ζημιούμενος ιδιοκτήτης δύναται να ζητήσει αποζημίωση για τη ζημία την οποία υφίσταται λόγω της παρανόμου δεσμεύσεως του ακινήτου του και της αποστερήσεως της χρήσεως αυτού (βλ., π.χ., την απόφαση 104/2003 του Διοικητικού Πρωτοδικείου Καλαμάτας). Τέλος, εάν η διοίκηση καταλαμβάνει παρανόμως ένα οικοπέδο, ο κύριος του οικοπέδου δύναται να ζητήσει, πέραν της αποδόσεως του ακινήτου του, αποζημίωση λόγω αποστερήσεως της χρήσεως του οικοπέδου του (βλ., π.χ., την απόφαση 35/2004 του Πλημμελειοδικείου Ρόδου).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΗΣ ΑΙΤΙΑΣΕΩΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΝ 6 § 1 ΚΑΙ 13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΟΣΟΝ ΑΦΟΡΑ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΠΡΟΣΒΑΣΕΩΣ ΣΕ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

18. Οι προσφεύγοντες διατυπώνουν παράπονα όσον αφορά την άρνηση της Διοικήσεως να συμμορφωθεί επί μακρό χρονικό διάστημα στην απόφαση 2344/1999 του Συμβουλίου της Επικρατείας. Επικαλούνται τα άρθρα 6 παρ. 1 και 13 της Συμβάσεως, τα οποία έχουν ως εξής :

Άρθρο 6 παρ. 1

«Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα η υπόθεσή του να δικαστεί δίκαια (...) από (...) δικαστήριο, το οποίο (...) θα αποφασίσει (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεών του αστικής φύσεως (...))»

Άρθρο 13

«Κάθε πρόσωπο του οποίου τα αναγνωριζόμενα στη (...) Σύμβαση δικαιώματα και ελευθερίες παραβιάστηκαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίαση διεπράχθη από πρόσωπα ενεργούντα εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων τους.»

A. Επί του παραδεκτού

1. Προκαταρκτική παρατήρηση

19. Το Δικαστήριο σημειώνει καταρχάς ότι η προβαλλόμενη αιτίαση όσον αφορά την κατά τους ισχυρισμούς των προσφευγόντων άρνηση της Διοικήσεως να συμμορφωθεί σε εύθετο χρόνο προς την απόφαση 2344/1999 της 5^{ης} Ιουλίου 1999, αφορά κυρίως την ανώνυμη εταιρεία-τρίτη προσφεύγουσα η οποία κατέστη κυρία του επιδικού οικοπέδου στις 14 Ιουλίου 2000. Εντούτοις, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι οι δύο πρώτοι προσφεύγοντες τυγχάνουν μοναδικοί μέτοχοι της εταιρείας αυτής και παρέμειναν κύριοι του οικοπέδου επί ένα ακόμα έτος μετά τη δημοσίευση της αποφάσεως 2344/1999, το Δικαστήριο εκτιμά ότι, για τις ανάγκες της παρούσης διαφοράς, αρμόζει να θεωρηθεί ότι και τους τρεις προσφεύγοντες αφορά η κατάσταση την οποία καταγγέλλουν στο πλαίσιο της παρούσης αιτιάσεως.

2. Όσον αφορά την ένσταση της Κυβερνήσεως

20. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι, λαμβανομένης υπόψη της δημοσιεύσεως στο Φ.Ε.Κ. της 14^{ης} Σεπτεμβρίου 2005 της αποφάσεως με την οποία η

Διοίκηση ήρε το επί του οικοπέδου των προσφευγόντων τεθέν βάρος, οι προσφεύγοντες δεν δύνανται πλέον να διατείνονται ότι είναι θύματα παραβίασεως του δικαιώματός τους σε δικαστήριο.

21. Οι προσφεύγοντες αντικρούουν την επιχειρηματολογία αυτή και απαντούν ότι ασφαλώς και δύνανται να διατείνονται ότι είναι θύματα παραβίασεως των δικαιωμάτων τους, τα οποία εγγυάται η Σύμβαση, και υποστηρίζουν ότι η αποδέσμευση της ιδιοκτησίας τους έξι και πλέον έτη μετά την έκδοση της αποφάσεως 2344/1999 του Συμβουλίου της Επικρατείας δεν δύναται να θεραπεύσει την καθυστέρηση του Δημοσίου να εκτελέσει την απόφαση αυτή.

22. Κατά το άρθρο 34 της Συμβάσεως, «το Δικαστήριο δύναται να επιληφθεί της εξετάσεως προσφυγής η οποία υποβάλλεται από κάθε φυσικό πρόσωπο (...) το οποίο ισχυρίζεται ότι είναι θύμα παραβίασεως, από ένα από τα Υψηλά Συμβαλλόμενα Μέρη, των δικαιωμάτων τα οποία αναγνωρίζονται στη Σύμβαση ή στα Πρωτόκολλα αυτής (...)».

23. Το Δικαστήριο υπομνήσκει ότι έγκειται κατ' αρχάς στις εθνικές αρχές να επανορθώνουν επικαλούμενη παραβίαση της Συμβάσεως. Το ερώτημα εάν ο προσφεύγων δύναται να ισχυρίζεται ότι είναι θύμα της επικαλούμενης παραβίασεως, τίθεται σε όλα τα στάδια της διαδικασίας αναφορικός προς τη Σύμβαση (βλ. *Bourdon κατά της Ρωσίας*, αριθ. προσφυγής 59498/00, CEDH 2002-III).

24. Στην προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι η προβαλλόμενη από την Κυβέρνηση ένσταση συνδέεται στενά με την ουσία της αιτιάσεως την οποία διατυπώνουν οι προσφεύγοντες εν σχέσει προς το άρθρο 6 της Συμβάσεως, και αποφασίζει να προβεί στην επί της ουσίας συνεκδίκασή των.

25. Το Δικαστήριο διαπιστώνει εξ άλλου ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη κατά την έννοια του άρθρου 35 παρ. 3 της Συμβάσεως. Το Δικαστήριο επισημαίνει, περαιτέρω, ότι η εν λόγω αιτίαση δεν προσκρούει σε κάποιον άλλο λόγο απαραδέκτου.

B. Επί της ουσίας

1. Οι θέσεις των διαδίκων

26. Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η Διοίκηση επέδειξε αναβλητική συμπεριφορά, αρνούμενη αυθαιρέτως, επί άκρως μακρό χρονικό διάστημα, να συμμορφωθεί προς την απόφαση η οποία διέτασσε την αποδέσμευση της ιδιοκτησίας

τους.

27. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι διοικητικές αρχές ουδέποτε αρνήθηκαν να συμμορφωθούν προς την απόφαση 2344/1999 του Συμβουλίου της Επικρατείας. Σημειώνει δε ότι η απόφαση αυτή δεν διέτασσε τη Διοίκηση να άρει ευθύς αμέσως το τεθέν επί της ιδιοκτησίας των προσφευγόντων βάρος, αλλά να ελέγξει κατ' αρχάς εάν συνέτρεχαν οι νόμιμες προϋποθέσεις για την εν λόγω αποδέσμευση. Το χρονικό διάστημα το οποίο μεσολάβησε από την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως του Συμβουλίου της Επικρατείας (5 Ιουλίου 1999) έως την ημερομηνία κατά την οποία η Διοίκηση γνωμοδότησε υπέρ της άρσεως του τεθέντος επί του οικοπέδου βάρους (24 Δεκεμβρίου 2003) ήταν εύλογο, λαμβανομένων υπόψη των διαφόρων διατυπώσεων οι οποίες εκπληρώθηκαν (μελέτη των τοπογραφικών σχεδίων, σύνταξη νέων σχεδίων, κ.λ.π.) και των δυσκολιών πολεοδομικής φύσεως. Εξ άλλου, η Κυβέρνηση σημειώνει ότι οι προσφεύγοντες είχαν στη διάθεσή τους την προσφυγή ενώπιον του τριμελούς συμβουλίου του ΣτΕ, προσφυγή η οποία εξ άλλου χρησιμοποιήθηκε επιτυχώς από τους δύο πρώτους προσφεύγοντες.

2. Η εκτίμηση του Δικαστηρίου

28. Το Δικαστήριο υπομνήσκει ότι το δικαίωμα προσβάσεως σε δικαστήριο, το οποίο εγγυάται το άρθρο 6 § 1 της Συμβάσεως, θα καθίστατο κενό περιεχομένου εάν η εσωτερική έννομη τάξη ενός Συμβαλλομένου Κράτους επέτρεπε να παραμένει αναποτελεσματική σε βάρος ενός διαδίκου μία οριστική και υποχρεωτική δικαστική απόφαση. Η εκτέλεση αποφάσεως οποιουδήποτε δικαστηρίου, πρέπει να θεωρείται ότι αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της «δίκης» κατά την έννοια του άρθρου 6. Το Δικαστήριο έχει ήδη αναγνωρίσει ότι η πραγματική και αποτελεσματική προστασία του υποκειμένου στη δικαιοδοσία των δικαστηρίων και η αποκατάσταση της νομιμότητας συνεπάγονται την υποχρέωση για τη Διοίκηση να συμμορφώνεται προς απόφαση η οποία δημοσιεύεται από το αρμόδιο ανώτατο διοικητικό δικαστήριο του Κράτους (βλ. *Hornsby κατά της Ελλάδος*, απόφαση της 19^{ης} Μαρτίου 1997, *Συλλογή αποφάσεων* 1997-II, σελ. 510-511, § 40 και επόμενες).

29. Στην προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η Διοίκηση καθυστέρησε σημαντικά να συμμορφωθεί προς τη δικαστική απόφαση επί της οποίας στηρίζονταν οι προσφεύγοντες, προκειμένου να προβάλουν τα δικαιώματά τους. Πράγματι, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι, αν και το Συμβούλιο της Επικρατείας είχε

από τις 5 Ιουλίου 1999 ακυρώσει τη σιωπηρά άρνηση της Διοικήσεως να άρει το επί του οικοπέδου των προσφευγόντων τεθέν βάρος, η σχετική διοικητική πράξη εξεδόθη μόλις στις 23 Αυγούστου 2005 και δημοσιεύθηκε στο Φ.Ε.Κ. της 14^{ης} Σεπτεμβρίου 2005. Ακόμα και αν το Δικαστήριο δεχθεί ότι η αποδέσμευση της ιδιοκτησίας των προσφευγόντων δεν ηδύναντο να λάβει χώρα αυτομάτως και ότι απαιτούνταν ορισμένα προπαρασκευαστικά μέτρα και ενέργειες, από κανένα στοιχείο της δικογραφίας δεν προκύπτει ότι η Διοίκηση δεν είχε τη δυνατότητα να ενεργήσει με ταχύτερους ρυθμούς όσον αφορά την εκτέλεση της αποφάσεως 2344/1999. Εξ άλλου, το Δικαστήριο δεν δύνανται να δεχθεί τη θέση την οποία φαίνεται να προβάλλει η Κυβέρνηση, ότι δηλαδή η εκτέλεση της αποφάσεως 2344/1999 έγκειτο στη διακριτική ευχέρεια της Διοικήσεως. Αυτό εξ άλλου επιβεβαιώθηκε και με την απόφαση του τριμελούς συμβουλίου του ΣτΕ, η οποία έκρινε ότι η Διοίκηση δεν είχε εκπληρώσει την απορρέουσα από την απόφαση 2344/1999 υποχρέωσή της, υποχρέωση η οποία συνίστατο στην αποδέσμευση του οικοπέδου. Περαιτέρω, το Δικαστήριο δεν λησμονεί ότι χρειάστηκε να διαπιστωθεί από αυτό το συμβούλιο η μη εκτέλεση της εν λόγω αποφάσεως, για να συναινέσει τελικώς η Διοίκηση στην άρση του επί του επιδίκου οικοπέδου τεθέντος βάρους.

30. Εν όψει των ανωτέρω σκέψεων, το Δικαστήριο εκτιμά ότι οι εθνικές αρχές παρέλειψαν να συμμορφωθούν πραγματικά και εντός ευλόγου προθεσμίας προς την απόφαση 2344/1999 του Συμβουλίου της Επικρατείας, στερώντας κατ' αυτόν τον τρόπο το άρθρο 6 παρ. 1 της Συμβάσεως από κάθε νόμιμη συνέπεια (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, *Μανώλης κατά της Ελλάδος*, αριθ. προσφυγής 2216/03, απόφαση της 19^{ης} Αυγούστου 2005).

31. Επομένως, το Δικαστήριο απορρίπτει την ένσταση της Κυβερνήσεως όσον αφορά την κατά τους ισχυρισμούς της απουσία της ιδιότητας του θύματος όσον αφορά τους προσφεύγοντες, και κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1 της Συμβάσεως όσον αφορά το δικαίωμα προσβάσεως σε δικαστήριο. Αναφορικώς προς τη διαπίστωση αυτή, το Δικαστήριο δεν κρίνει αναγκαίο να τοποθετηθεί περαιτέρω επί του πεδίου του άρθρου 13, αφού οι απαιτήσεις του άρθρου αυτού είναι λιγότερο αυστηρές από εκείνες του άρθρου 6 παρ. 1 και εν προκειμένω απορροφώνται από τη διαπίστωση αυτή (βλ., μεταξύ άλλων, *Κατσαρός κατά της Ελλάδος*, αριθ. προσφυγής 51473/99, παρ. 37, απόφαση της 6^{ης} Ιουνίου 2002, *Μπέκα-*

Κουλοχέρη κατά της Ελλάδος, αριθ. προσφυγής 38878/03, παρ. 24, απόφαση της 6^{ης} Ιουλίου 2006).

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΗΣ ΑΙΤΙΑΣΕΩΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΟΣΟΝ ΑΦΟΡΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

32. Οι προσφεύγοντες επικαλούνται το άρθρο 6 παρ. 1 της Συμβάσεως και διατυπώνουν περαιτέρω παράπονα όσον αφορά τη διάρκεια της διαδικασίας. Κατά τους προσφεύγοντες, στην περίοδο η οποία πρέπει να ληφθεί υπόψη αρμόζει να συμπεριληφθεί και το χρονικό διάστημα το οποίο παρήλθε έως ότου η Διοίκηση συμμορφωθεί προς την απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας.

33. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η τρίτη προσφεύγουσα δεν δύναται να ισχυρίζεται ότι είναι θύμα παραβίασεως όσον αφορά τη διάρκεια της διαδικασίας, διότι απέκτησε το επίδικο οικόπεδο τον Ιούλιο του έτους 2000, ήτοι μετά το πέρας της διαδικασίας ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, το οποίο, εξ άλλου, όπως ισχυρίζεται η Κυβέρνηση, εκδίκασε την υπόθεση εντός ευλόγου προθεσμίας.

A. Επί του παραδεκτού

34. Λαμβανομένου υπόψη, ειδικότερα, του τρόπου με τον οποίο οι προσφεύγοντες προσδιορίζουν την περίοδο η οποία πρέπει να ληφθεί υπόψη, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η εγερθείσα από την Κυβέρνηση ένσταση συνδέεται με την ουσία της αιτιάσεώς τους και αποφασίζει να προβεί στην επί της ουσίας συνεκδίκηση αυτών. Εξ άλλου, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι η αιτίαση αυτή συνδέεται με εκείνη η οποία εξετάσθηκε ανωτέρω αναφορικάς προς το δικαίωμα προσβάσεως σε δικαστήριο, και πρέπει, επομένως, να γίνει και αυτή δεκτή ως παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

35. Το Δικαστήριο μόλις διαπίστωσε ότι λόγω του μακρού χρονικού διαστήματος το οποίο παρήλθε έως ότου οι αρχές προβούν στην εκτέλεση της αποφάσεως 2344/1999 του Συμβουλίου της Επικρατείας, εθίγη το δικαίωμα των προσφευγόντων σε δικαστήριο. Λαμβανομένων υπόψη των λόγων οι οποίοι οδήγησαν το Δικαστήριο σε αυτή τη διαπίστωση παραβίασεως, δεν συντρέχει, επομένως, λόγος να εξετασθεί ξεχωριστά εάν υπήρξε εν προκειμένω παραβίαση του δικαιώματος των προσφευγόντων να δικασθεί η υπόθεσή τους εντός «ευλόγου προθεσμίας» κατά την έννοια του άρθρου 6. Η διαπίστωση αυτή απαλλάσσει, εξ

άλλου, το Δικαστήριο από το να αποφανθεί επί της εγερθείσας από την Κυβέρνηση ενστάσεως.

ΙΙΙ. ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΗΣ ΑΙΤΙΑΣΕΩΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 1 ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΥ

36. Οι προσφεύγοντες παραπονούνται ότι η Διοίκηση δέσμευσε την ιδιοκτησία τους επί μακρό χρονικό διάστημα χωρίς κανέναν σκοπό δημόσιας ωφέλειας και χωρίς να τους αποζημιώσει. Αδυνατούσαν, επομένως, να εκμεταλλευθούν το ακίνητό τους επί είκοσι περίπου έτη και ήταν υποχρεωμένοι να υφίστανται ουσιώδη επιβάρυνση. Οι προσφεύγοντες επικαλούνται το άρθρο 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου, το οποίο έχει ως εξής :

«Παν φυσικό ή νομικό πρόσωπο δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του. Ουδείς δύναται να στερηθεί της ιδιοκτησίας αυτού ειμή δια λόγους δημοσίας ωφέλειας και υπό τους προβλεπόμενους υπό του νόμου και των γενικών αρχών του διεθνούς δικαίου όρους.

Οι προαναφερόμενες διατάξεις δεν θίγουν το δικαίωμα παντός Κράτους όπως θέσει σε ισχύ νόμους τους οποίους ήθελε κρίνει αναγκαίους προς ρύθμιση της χρήσεως αγαθών συμφώνως προς το δημόσιο συμφέρον ή προς εξασφάλιση της καταβολής φόρων ή άλλων εισφορών ή προστίμων.»

Επί του παραδεκτού

37. Το Δικαστήριο δέχεται ότι κατά το επίμαχο χρονικό διάστημα οι ενδιαφερόμενοι αδυνατούσαν να εκμεταλλευθούν το ακίνητό τους και, επομένως, υποχρεούνταν να υφίστανται ουσιώδη επιβάρυνση. Ωστόσο, το Δικαστήριο εκτιμά ότι αυτοί έπρεπε κατ' αρχάς να καταθέσουν ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων αγωγή αποζημιώσεως βάσει των άρθρων 105 και 106 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα. Πράγματι, η εθνική νομολογία δέχεται ρητώς ότι εάν η Διοίκηση δεσμεύει οικόπεδο πέραν της ευλόγου προθεσμίας, ο ζημιούμενος ιδιοκτήτης δύναται να ζητήσει αποζημίωση για την υφιστάμενη ζημία. Κατά την εξέταση της αιτήσεως αυτής, τα επιληφθέντα δικαστήρια προβαίνουν, με δική τους πρωτοβουλία, σε έλεγχο της νομιμότητας της σχετικής διοικητικής πράξεως.

38. Ωστόσο, στην προκειμένη περίπτωση, οι ενδιαφερόμενοι αρκέστηκαν σε μία αίτηση η οποία αποσκοπούσε μόνο στην ακύρωση της αρνήσεως της Διοικήσεως να άρει το επί της ιδιοκτησίας τους βάρος. Άλλως ειπείν, από τη φύση

της, η κατατεθείσα αίτηση ακυρώσεως δεν εμπεριείχε αίτημα αποζημιώσεως και δεν ηδύνατο να καταλήξει στην ακύρωση της σχετικής διοικητικής πράξεως, όπως και έγινε, εξ άλλου, στην υπό κρίση υπόθεση. Έτσι, ακόμα και αν η απόφαση 2344/1999 είχε εκτελεσθεί το συντομότερο δυνατό, το Δημόσιο δεν θα είχε, εν τούτοις, επανορθώσει τη ζημία την οποία η επί μακρό χρονικό διάστημα δέσμευση της ιδιοκτησίας τους είχε ενδεχομένως προξενήσει στους προσφεύγοντες, απλούστατα επειδή ουδέποτε υπεβλήθη παρόμοιο αίτημα (βλ., προς την κατεύθυνση αυτή, *Κανελλόπουλος κατά της Ελλάδος* (déc.), αριθ. προσφυγής 11325/06, απόφαση της 10^{ης} Απριλίου 2007).

39. Δεν δύνανται, επομένως, οι προσφεύγοντες να προσάπτουν στις εθνικές αρχές ότι δεν τους αποζημιώσαν για την αποστέρηση της χρήσεως και της εκμεταλλεύσεως της ιδιοκτησίας τους για μακρό χρονικό διάστημα, επειδή οι ίδιοι δεν τους παρείχαν την ευκαιρία να επανορθώσουν την κατάσταση για την οποία ήδη παραπονούνται ενώπιον του Δικαστηρίου (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, *Ρουσάκης κ.λ.π. κατά της Ελλάδος* (déc.), αριθ. προσφυγής 15945/02, απόφαση της 8^{ης} Ιανουαρίου 2004, *Αμαλία Α.Ε. και Κουλουβάτος Α.Ε. κατά της Ελλάδος* (déc.), αριθ. προσφυγής 20363/02, απόφαση της 28^{ης} Οκτωβρίου 2004, *Γαλατάλης κατά της Ελλάδος* (déc.), αριθ. προσφυγής 36251/03, απόφαση της 12^{ης} Μαΐου 2005).

40. Το Δικαστήριο επαναλαμβάνει, στο σημείο αυτό, ότι ουδεμία απαίτηση σε βάρος του Δημοσίου αναγνωρίστηκε υπέρ των δύο πρώτων προσφευγόντων μετά το πέρας της επίμαχης διαδικασίας και ότι δεν τίθεται επομένως θέμα υποχρεώσεως αυτών, στην προκειμένη περίπτωση, σε έγερση νέας διαδικασίας προκειμένου να λάβουν ικανοποίηση, κάτι το οποίο θα ήταν βεβαίως απρόσφορο (βλ., *a contrario*, *Μεταξάς κατά της Ελλάδος*, αριθ. προσφυγής 8415/02, παρ. 19, απόφαση της 27^{ης} Μαΐου 2004, *Καραχάλιος κατά της Ελλάδος* (déc.), αριθ. προσφυγής 62503/00, απόφαση της 26^{ης} Σεπτεμβρίου 2002). Άλλως ειπείν, δεν τίθεται θέμα υποχρεώσεως των προσφευγόντων σε έγερση νέου κύκλου δικών με σκοπό την απόδοση σε αυτούς χρηματικού ποσού ή άλλης περιουσιακής φύσεως αξίας, για τα οποία θα είχαν ήδη αναγνωρισθεί ως δικαιούχοι, αλλά σε έγερση αγωγής αποζημιώσεως αποβλέπουσας στη γένεση, περιπτώσεως δοθείσης, ενός δικαιώματος επανορθώσεως για την καθυστέρηση η οποία σημειώθηκε στην εκτέλεση αποφάσεως η οποία - και αυτό υπογραμμίζεται από το Δικαστήριο -

περιοριζόταν στην ακύρωση διοικητικής πράξεως (βλ., ειδικότερα, *Κοσμίδης κ.λ.π. κατά της Ελλάδος* (déc.), αριθ. προσφυγής 32141/04, απόφαση της 24^{ης} Οκτωβρίου 2006).

41. Επομένως, πρέπει η αιτίαση αυτή να απορριφθεί λόγω μη εξαντλήσεως των εσωτερικών ενδίκων μέσων, κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 παρ. 1 και 4 της Συμβάσεως.

IV. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

42. Το άρθρο 41 της Συμβάσεως ορίζει ότι:

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Συμβάσεως ή των Πρωτοκόλλων αυτής, και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους δεν επιτρέπει ειμή την ατελή επανόρθωση των συνεπειών της παραβιάσεως αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εν ανάγκη, στο αδικηθέν μέρος δικαία ικανοποίηση.»

A. Ζημία

43. Οι προσφεύγοντες ζητούν 4.802.972 ευρώ για υλική ζημία. Το ποσό αυτό προκύπτει από την πρόσθεση των διαφόρων ζημιών τις οποίες, κατά τους ισχυρισμούς τους, υπέστησαν λόγω της αδυναμίας εκμεταλλεύσεως του οικοπέδου τους, δια πώλησεως ή εκμισθώσεως αυτού, κατά τον χρόνο δεσμεύσεώς του από τη Διοίκηση, καθώς επίσης και των δημοτικών τελών και των φόρων ακίνητης περιουσίας, που, όπως εκτιμούν, κατέβαλαν αχρεωστήτως. Περαιτέρω, οι προσφεύγοντες ζητούν 500.000 ευρώ για την ηθική ζημία την οποία, όπως ισχυρίζονται, υπέστησαν.

44. Η Κυβέρνηση καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει το σχετικό προς την υλική ζημία αίτημα και υποστηρίζει ότι και μόνον η διαπίστωση παραβιάσεως θα συνιστούσε επαρκή δικαία ικανοποίηση όσον αφορά την ηθική ζημία. Άλλως, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το ποσό το οποίο ήθελε επιδικασθεί για τον λόγο αυτό, δεν θα έπρεπε να υπερβαίνει τα 3.000 ευρώ.

45. Το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι η διαπίστωση παραβιάσεως της Συμβάσεως στην οποία κατέληξε, προκύπτει αποκλειστικώς από το γεγονός ότι η Διοίκηση καθυστέρησε να συμμορφωθεί προς απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας, με την οποία εκαλείτο να λάβει τα αναγκαία μέτρα για να άρει το επί του οικοπέδου των προσφευγόντων τεθέν βάρος. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Δικαστήριο δεν διακρίνει κάποιον αιτιώδη σύνδεσμο ανάμεσα στη διαπιστωθείσα

παραβίαση και στην υλική ζημία την οποία, όπως ισχυρίζονται, υπέστησαν οι προσφεύγοντες. Πρέπει, επομένως, να απορριφθούν οι σχετικές αξιώσεις των προσφευγόντων. Αντιθέτως, το Δικαστήριο εκτιμά ότι οι προσφεύγοντες υπέστησαν βεβαία ηθική ζημία, την οποία δεν θεραπεύει επαρκώς η διαπίστωση παραβίασεως της Συμβάσεως. Αποφαινόμενο κατά δίκαια κρίση, το Δικαστήριο επιδικάζει από κοινού στους προσφεύγοντες 5.000 ευρώ για τον λόγο αυτό, συν οιοδήποτε ποσό ήθελε οφείλεται ως φόρος.

Β. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

46. Οι προσφεύγοντες ζητούν επίσης 250.000 ευρώ για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη που πραγματοποίησαν ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, υποβάλλοντας μερικά τιμολόγια στο όνομα κάποιου τοπογράφου, και 200.000 ευρώ για εκείνα που πραγματοποίησαν ενώπιον του Δικαστηρίου του Στρασβούργου, χωρίς να προσκομίζουν δικαιολογητικά.

47. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι δεν υφίσταται αιτιώδης σύνδεσμος ανάμεσα στα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη που πραγματοποιήθηκαν ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και στις επικαλούμενες παραβιάσεις της Συμβάσεως. Όσον αφορά τα έξοδα τα οποία πραγματοποιήθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου του Στρασβούργου, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι είναι υπερβολικά και αδικαιολόγητα.

48. Το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης, κατά το άρθρο 41, προϋποθέτει ότι αποδεικνύονται πραγματικά, αναγκαία και, επίσης, εύλογα (*Ιατρίδης κατά της Ελλάδος* [GC], αριθ. προσφυγής 31107/96, παρ. 54, CEDH 2000-XI).

49. Στην προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο εκτιμά ότι τα αιτούμενα έξοδα της διαδικασίας ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων είναι, στην πλειοψηφία τους, αδικαιολόγητα, και ότι τα έξοδα του εμπειρογνώμονα δεν αφορούσαν τη διαπιστωθείσα παραβίαση (βλ., π.χ., *Sahin κατά της Γερμανίας* [GC], αριθ. προσφυγής 30943/96, παρ. 105, CEDH 2003-VIII). Περαιτέρω, όσον αφορά τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη που πραγματοποιήθηκαν ενώπιόν του, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι οι αξιώσεις των προσφευγόντων δεν αναλύονται λεπτομερώς ούτε συνοδεύονται από τα απαιτούμενα δικαιολογητικά τα οποία επιτρέπουν τον ακριβή υπολογισμό τους. Πρέπει, επομένως, να απορριφθεί το αίτημα αυτό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΩΣ,

1. *Συνεκδικάζει επί της ουσίας την ένσταση της Κυβερνήσεως όσον αφορά την κατά τους ισχυρισμούς της απουσία της ιδιότητας του θύματος εν σχέσει προς την αιτίαση των προσφευγόντων όσον αφορά το δικαίωμα προσβάσεως σε δικαστήριο, και την απορρίπτει.*

2. *Κάνει δεκτή ως παραδεκτή την προσφυγή ως προς τις αιτιάσεις όσον αφορά το δικαίωμα προσβάσεως σε δικαστήριο, το δικαίωμα πραγματικής και αποτελεσματικής προσφυγής και τη διάρκεια της διαδικασίας, και την απορρίπτει κατά τα λοιπά.*

3. *Κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1 της Συμβάσεως όσον αφορά το δικαίωμα προσβάσεως σε δικαστήριο.*

4. *Κρίνει ότι δεν συντρέχει λόγος εξετάσεως της αιτιάσεως η οποία αφορά το άρθρο 13 της Συμβάσεως.*

5. *Κρίνει ότι δεν συντρέχει λόγος εξετάσεως της αιτιάσεως η οποία αφορά το άρθρο 6 παρ. 1 της Συμβάσεως όσον αφορά τη διάρκεια της διαδικασίας.*

6. *Κρίνει ότι*

α) το διάδικο Κράτος υποχρεούται να καταβάλει από κοινού στους προσφεύγοντες, εντός τριών μηνών από της ημερομηνίας κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί οριστική συμφώνως προς το άρθρο 44 παρ. 2 της Συμβάσεως, 5.000 (πέντε χιλιάδες) ευρώ για ηθική ζημία, συν οιοδήποτε ποσό ήθελε οφείλεται ως φόρος,

β) από της εκπνοής της προθεσμίας αυτής και μέχρι της καταβολής του, το ποσό αυτό θα προσαυξάνεται με απλό τόκο ίσο προς το ισχύον κατ' αυτό το χρονικό διάστημα επιτόκιο της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξανόμενο κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

7. *Απορρίπτει το αίτημα περί δικαίας ικανοποιήσεως κατά τα λοιπά.*

Συντάχθηκε στη Γαλλική γλώσσα, εν συνεχεία κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 18 Οκτωβρίου 2007 κατ' εφαρμογή του άρθρου 77 παρ. 2 και 3 του Κανονισμού.

- υπογραφή -

/ Søren NIELSEN /

Γραμματέας

- υπογραφή -

/ Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ /

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο υπηρεσιακό έγγραφο στη Γαλλική γλώσσα.

Η Μεταφράστρια

Μαρία Παν. Παπαδοπούλου